

František Skála

Dílo Františka Skály (*1956) respektují historici umění, jež jej vnímají jako jednu z klíčových postav českého umění posledního půlstoletí. Jak současně ukázaly Skálovy větší bilanční výstavy (Galerie Rudolfinum, Muzeum umění Olomouc), jeho tvorba vychází z obecných principů estetické atraktivity a myšlenkové hravosti a je schopná oslovit široký okruh diváků.

Práce Františka Skály jsou od počátku formovány osobní mytologií, jsou postaveny na autentických životních prožitcích i na konstrukci smyšlených identit a osudů. Zásadní je pro Skálu inspirace materiálem, jemuž podle vlastních slov jen vychází vstříc a podtrhává jeho již existující kvality. Opakovaně u něj nalezneme groteskní příběhovost, potřebu zařazovat věci do možných dějových souvislostí. Jeho sochy, dioramata, kresby a fotografie zachycující různé paralelní reality, vymyšlené postavy, imaginární kosmologie, alternativní dějiny, uměle vytvořené hrdinské eposy apod.

František Skála je řezbář, tvůrce autorských deníků, ilustrátor, autor komiksů, performer, loutkář, divadelník,

zpěvák. Pracuje se dřevem, s plasty, s nejrůznějšími přírodninami, s nevyčíslitelnou škálou nalezených předmětů i s bohatým repertoárem tradičních i nově vyvinutých řemeslných technik. Tento zdánlivě bezbřehý záběr napříč tvůrčími disciplínami, v současném umění neobvyklý, však propojuje jednotný estetický výraz i konzistentní přístup k umělecké tvorbě.

Umělec již roku 1974 spoluzaložil tajnou skupinu B. K. S. (Bude konec světa) a byl členem skupiny Tvrdohlaví, která na přelomu 80. a 90. let vnesla do českého prostředí hravý postmodernismus. V roce 1991 získal nejprestižnější ocenění pro mladé české umělce, Cenu Jindřicha Chalupeckého. Tvorba Františka Skály je však především charakterizovaná na dobových trendech nezávislou kreativitou a dlouhodobou kontinuitou témat, postupů i osobních postojů.

